

[Tyroll]

der må have medarbejderrepræsentation i bestyrelserne.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg skal undlade at gå ind på de meget vidtrækkende spørgsmål, hr. Tyroll tog ind i billedet. Der blev spurgt, hvilke institutioner der kunne have personalerepræsentanter i bestyrelsen. Vi har nogle meget rummelige vejledende regler, og der kan være institutioner inden for dette område, hvor også personalerepræsentanterne kan sidde i bestyrelsen. Hr. Tyroll har nok også viden om, at der kan være institutionsformer som de forældreoprettede daginstitutioner, som ikke har den todelte ledelse, og hvor der kan være mulighed for, at personalet sidder i ledelsen.

Tyroll (VS):

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge socialministeren, om det dermed også er sådan, at socialborgmester Pelle Jarmer i København kommune ikke generelt over for diverse institutioner i kommunen kan stille som krav for indgåelse af overenskomst, at man ikke vil have personalerepræsentation i bestyrelserne.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg skal svare på et spørgsmål af den art, når jeg ser den konkrete sag.

H. C. Hansen (FP):

Er ministeren enig med spørgeren i, at medarbejderrepræsentanterne i aktieselskaberne ikke har nogen reelle indflydelsesmuligheder?

Formanden:

Ja, det er ganske frit, om ministeren vil svare.

Socialministeren (Eva Gredal):

Ja, jeg er godt klar over, jeg er helt frit stillet med hensyn til at svare, men jeg synes, man svinger sig højt op. Man taler om ØD og aktieselskaber og daginstitutioner. Skulle man ikke se at komme lidt ned på jorden?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Tove Jørgensen (DKP):

»Vil ministeren drage omsorg for at ændre reglerne for udbetaling af diættilskud til diabetikere, således at diabetikerne får udbetalt et beløb, der svarer til de faktiske leveomkostninger ved at overholde diæten dér, hvor de bor?«

(Spm. nr. 761).

Skriftlig begrundelse.

De tilskud, der ydes diabetikerne for at afhjælpe deres forøgede udgifter ved at overholde den foreskrevne diæt, er beregnet på grundlag af udregninger foretaget af statens husholdningsråd. De er imidlertid beregnet som priser i landsgennemsnit og svarer sjældent til de faktiske leveomkostninger, der er forbundet med overholdelse af diæten. Desuden forudsætter de, at diabetikerpatienten kan besøge en lang række forskellige butikker daglig for til enhver tid at benytte sig af den billigste pris. Dette er praktisk uoverkommeligt og betyder, at diabetikerne ofte må betale mere for varerne end beregningsgrundlaget. Dertil kommer, at mange kommuner end ikke yder et beløb, der svarer til beregningsgrundlaget, hvorfor det for mange diabetikere er forbundet med store økonomiske vanskeligheder at overholde deres diæt.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne indledningsvis fastslå, at der ikke i bistandsloven findes nogen speciel regel om diættilskud til diabetikere, men der er mulighed for at bruge bestemmelsen i lovens § 46 om hjælp til sygebehandling og medicin. Hjælp kan ydes til udgifter, der ikke dækkes efter den sociale sikringslovgivning, når den pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften. Det er en forudsætning, at udgiften efter vurdering fra en læge må anses for velbegrunderet.

I spørgsmålet forudsættes det, at der fra socialministeriets side skulle være fastsat nærmere regler for udbetaling af diættilskud. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Fastsættelse af hjælp til diabetikere i henhold til bistandsloven sker efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. I praksis vil socialudvalgene måske hente vejledning i de undersøgelser, der er foretaget af statens husholdningsråd, men der er ikke i bistandsloven baggrund for

4) Til *socialministeren* af: